

στένοντες καὶ τὴν ἑαυτῶν ἀτυχίαν αἰτιώμενοι. πρὸς οὓς ὑποτυχῶν ἂν τις εἴποι (~ Soph. OR 379)

Ἐθεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν ἄλλ' αὐτὸς σὺ σοί'

καὶ ἡ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν ἄνοια καὶ παραφροσύνη. διὰ ταύ-
5 τὴν γοῦν τὴν διηπατημένην καὶ ψευδῆ δόξαν πάντα κατα-
B μέμφονται θάνατον. ἔαν μὲν γὰρ ἐν ἀποδημίᾳ τις ὦν ἀπο-
θάνη, στένουσιν ἐπιλέγοντες

□ ἄδύσμορος, οὐδ' ἄρα τῷ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ὅσσε καθαιρήσουσιν' (A 452)

10 ἔαν δ' ἐπὶ τῆς οἰκείας πατρίδος παρόντων τῶν γονέων, ὀδυρον-
ται ὡς ἐξαρπασθέντος ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς
ὀδύνην . . τῆς μένων. ἔαν δ' ἄφωνος μηδὲν προσειπὼν περὶ
μηδενός, κλαίοντες λέγουσιν

15 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
μεμνήμην' (Ω 744)

C ἔαν προσομιλήσας τι, τοῦτ' αἰεὶ πρόχειρον ἔχουσιν ὥσπερ ὑπέκ-
καυμα τῆς λύπης. ἔαν ταχέως, ὀδυρονται λέγοντες ἄνηρ-
πάσθη'. ἔαν μακρῶς, μέμφονται ὅτι καταφθινήσας καὶ τιμω-
ρηθεὶς ἀπέθανε. πᾶσα πρόφασις ἱκανὴ πρὸς τὸ τὰς λύπας καὶ
20 τοὺς θρήνους συνεγείρειν. ταῦτα δ' ἐκίνησαν οἱ ποιηταί, καὶ
μάλιστα τούτων ὁ πρῶτος Ὅμηρος λέγων (Ψ 222)

ὥς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
νυμφίου, ὅς τε θανῶν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
24 ἄρρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκε'

D καὶ ταῦτα μὲν οὕτω δῆλον εἰ δικαίως ὀδύρεται, ἀλλ' ὅρα τὸ
ἔξῃς'